

עליזונים היו אומרים, אחות לנו
קטנה וסדרים אין לה, שאין בהם
זכיות ומעשים טובים, מה געשה
לאחوتנו? כלומר, מה כבוד
ונדרלה געשה לאחوتנו זו ביום
שהקדוש ברוך הוא יתגלה בהר
סיני לחתת להם תורה?

(ויהי ביום השלישי). כתוב היה נכלנים
עליזה ביום השלישי. כתוב היה נכלנים
לששלה תמים אל תגשו אל אשה,
והיינו ביום השלישי. רבבי שמעון
אמר, בשעה שרצה הקדוש ברוך
הוא להגלוות בהר סיני, קרא
הקדוש ברוך הוא לכל הפליה
שלו ואמר להם: עכשו ישראל
תינוקות שאינם יודעים את
הנحوות, ואני רוץ להתגלוות
עליהם. אם אתגלה אליהם בכל
תגובה - לא יוכל לסבול. אבל
אתגלה עליהם ברוחמים ויקבלו
את הנحوות. זהו שפטות ויהי
ביום השלישי. ביום השלישי
ודאי, שהוא רוחמים. מנין לנו?
שפטות (שモאל-ב' ב') וית שמים
וירד.

ובזה התגלה הקדוש ברוך הוא
ליישראל. הקדים להם רוחמים
בפתחה, ואמר נתנה להם תורה
מצד הגורה. ביום השלישי,
שכח ראייהם, שבעגלך נקראה
ישראל.

בחות הבקר, שפטות (שם ב') בקר
לא עבות. הרי אם היה עבות, אז
נמצאת קדרות ולא התגלה
חס"ד. ומתי מתגלה חס"ד?
בבקר, כמו שנאמר (בראשית מד)
הբקר או. שפְּשַׁמֵּאֵר הבקר,
נמצא חס"ד בעולם והרינים
עוברים. ובזמן שלא מאיר הבקר,
הרינים עד אז לא עוברים,
שפטות (איגולח) ברן יחר כבב בקר
ויריעו כל בני אללים. פון
שעבורי אוטם כוכבים ומאר
הشم, באורה שעה כתוב בקר
לא עבות, וחס"ד מתחער בעולם

זכוון ועוברין טבין. מה געשה לאחوتנו,
כלומר מה יקר ורבי געbid לאחונא דא
ביום דקדושא בריך הוא יתגלו בטורא דסיני
למיhab להו אוריתא.

(ויהי ביום השלישי), כתיב היה נכלנים לששלה תמים
אל תגשו אל אשה והיינו ביום השלישי. ר' שמעון אמר, בשעתה דקדושא בריך הוא
בעא לאתגלה (דף פ"א ע"א) בטורא דסיני, קרא קדושא בריך הוא לכל פמליאא דיליה, אמר לון, השטא ישראלי רבביין, שלא ידען נימוסי,
ונאנה בעי לאתגלי עלייהו, אי אתגלי עלייהו בחילה דגבורה, לא יכולין למסבל. אבל אתגלי עלייהו ברחמי, ויקבלו נימוסי, הדא הוא דכתיב, ויהי ביום השלישי. ביום השלישי ודיי דאיו רחמי מנגן. דכתיב,
(שמואל ב' ב') וית שמים וירד.

ובdae אתגלי קדושא בריך הוא ליישראל,
אקדים להו רחמי בקדמיתא. ולבר
אתיהיב להו אוריתא, מסתרא דגבורה. ביום
השלישי, דהכי אתחיז להו, דבגני בה ישראל
אקרין.

בדחות הבקר, דכתיב, (שמואל ב' ב') בקר לא עבות.
הא אי היה עבות קדרותא אשתקח,
ולא אתגלייא חס"ד. ואימתי אתגלייא חס"ד.
בבקר. כמה דעת אמר, (בראשית מד) הבקר או,
דכד נדר צפרא, חס"ד אשתקח בעלם,
וזדינין מתעברן. ובזמן דלא נהיר בקר, דינין
עד פען לא מתעברן. דכתיב, (איוב לח) ברן יחד
פכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. פון
דאתעברן אינון ככביא ונהייר שמשא, ביה
שעתה כתיב, בקר לא עבות. וחס"ד אתען
בעלם מטהה, בה היא שעתה כתיב, בהיות